

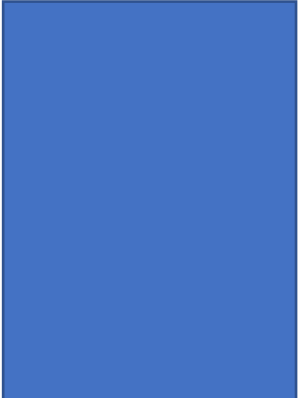

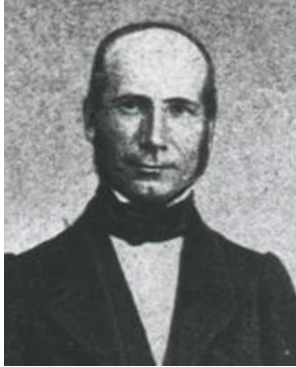
Lp	Życiorys	Zdjęcie
1.	<p>Broda Czesław (ur. 5 października 1910 w Babach, zm. 7 marca 2010 w Łodzi) – polski farmaceuta, botanik, zielarz.</p> <p>W roku 1930 wstąpił na Wydział Farmaceutyczny Uniwersytetu Warszawskiego. W 1934 roku uzyskał tytuł magistra farmacji. Do roku 1939 roku był młodszym asystentem w Katedrze Farmakognozji i Botaniki Lekarskiej Wydziału Farmaceutycznego Uniwersytetu Warszawskiego, z przerwą na służbę wojskową. W roku 1936 ukończył Szkołę Podchorążych Sanitarnych Rezerwy i otrzymał stopień podporucznika.</p> <p>Praktykę odbył w aptekach warszawskich oraz dodatkowo pracował jako biochemik w pracowni naukowej Instytutu Badań Lekarskich Lotnictwa w Warszawie (1937–1939).</p> <p>Brał udział w II wojnie światowej jako aptekarz w 18 dywizji. Dostał się do niewoli niemieckiej i w obozie dla jeńców przez przeszło 5 lat zajmował się pracą aptekarską i wykonywał analizy lekarskie dla jeńców.</p> <p>Po wyzwoleniu w roku 1945 pracował w Niemczech jako farmaceuta w obozach dla wysiedleńców.</p> <p>Po powrocie do kraju był zatrudniony w aptece w Pabianicach (1946–1947). W roku 1947 uzyskał stopień doktora farmacji i od dnia 1 października tego roku został przyjęty na stanowisko adiunkta do Zakładu Botaniki Farmaceutycznej Uniwersytetu Łódzkiego. Tytuł i stanowisko profesora nadzwyczajnego i kierownika Katedry Botaniki Farmaceutycznej uzyskał w 1966 roku, a tytuł profesora zwyczajnego 1 lipca 1975 roku.</p> <p>Dziekan Wydziału Farmaceutycznego Akademii Medycznej w Łodzi (1969–1972). Kierował Zakładem Botaniki i Biologii Instytutu Badań Środowiska i Bioanalizy (1973–1981).</p> <p>Pochowany na Cmentarzu Rzymskokatolickim Doły. https://pl.wikipedia.org/wiki/Boles%C5%82aw_Broda</p>	
2.	<p>Chądzyński Karol (ur. 26 października 1868 w Łasku, zm. 19 grudnia 1947 w Łodzi) – aptekarz, kupiec, polski polityk, poseł na Sejm RP w latach 1922–1927. Ukończył studia na wydziale farmaceutycznym uniwersytetu w Warszawie. Członek towarzystw handlowych i przemysłowych w Łodzi. Członek komisji rewizyjnej (29.08.1915) i członek zarządu (10.09.1917) łódzkiego Stowarzyszenia właścicieli składów aptecznych "Drogista". Przewodniczący Związku zawodowego farmaceutów ziem polskich (1915). Członek zarządu koła Polskiej Macierzy Szkolnej (PMS) (1917). Jeden z założycieli i wieloletni prezes utworzonego w 1917 roku Stowarzyszenia Polskich Kupców i Przemysłowców Chrześcian w m. Łodzi. Członek zarządu koła opiekunów głównych szkół ludowych (1918). Członek Rady Opiekuńczej dla istniejącej przy Stowarzyszeniu Kupców i Przemysłowców Chrześcijańskich w Łodzi szkoły handlowej niedzielno-wieczorowej (szkoła założona w styczniu 1918). W wyborach do sejmu 5 XI 1922 roku uzyskał mandat posła z listy Chrześcijańskiej Jedności Narodowej. Prezes i członek zarządu Towarzystwa Przeciwzembraczego w Łodzi (1936-1938).</p> <p>Właściciel:</p> <ul style="list-style-type: none"> • Skład apteczny ul. Średnia 24 (1899-1900) - obecnie ul. Pomorska • Apteka - ul. Piotrkowska 165 (1936-1937) <p>Pochowany na Starym Cmentarzu Katolickim https://pl.wikipedia.org/wiki/Karol_Boromeusz_Ch%C4%85dzy%C5%84ski</p>	

Lp	Życiorys	Zdjęcie
3.	<p>Danielecki Wiesław (2.12.1910 -9.12.1974). Absolwent Gimnazjum Męskiego Zgromadzenia Kupców m. Łodzi. W latach 1929 – 1932 studiował na Wydziale Farmaceutycznym Uniwersytetu Warszawskiego. Po studiach w Warszawie powrócił do Łodzi i objął kierownictwo rodzinnej apteki przy ul. Piotrkowskiej 127. W latach 1933-1934 odbył służbę wojskową w Centrum Wyszkożenia Sanitarnego w Warszawie.</p> <p>W sierpniu 1939 r. zmobilizowany w randze podporucznika. Pełnił służbę w jednej z jednostek sanitarnych w Łodzi. Po 17 września ujęty przez Armię Czerwoną. Wraz z dwoma kolegami podczas postoju w Tarnopolu uciekł z transportu sowieckich jeńców.</p> <p>W listopadzie 1939 r. dotarł do Łodzi. W styczniu 1940 r. wraz z rodziną został wysiedlony do Generalnej Guberni i zamieszkał w Warszawie w rodzinnej kamienicy przy ul. Kruczej 42.</p> <p>Do 1 sierpnia 1944 mieszkał i pracował w dwóch aptekach w stolicy, jednocześnie działając w konspiracji w szeregach AK. Walczył w Powstaniu Warszawskim w kompanii K-1 batalionu „Karpaty” pułku „Baszta”, był dwa razy ranny. Po wyzwoleniu Łodzi wrócił tam i objął rodzinną aptekę „W. Danielecki”, którą prowadził do momentu upaństwowienia w 1951 r. prowadził rodzinną aptekę, a w kolejnych latach był jej kierownikiem.</p> <p>Do 1951 r. pracował także w Naczelnej i Okręgowej Izbie Aptekarskiej. Przewodniczący Sekcji Farmaceutycznej w Zarządzie Związku Zawodowego Pracowników Służby Zdrowia, członek Polskiego Towarzystwa Farmaceutycznego.</p> <p>Odznaczony m.in.: Krzyżem Walecznych i Orderem Virtuti Militari.</p> <p>Pochowany na Cmentarzu Starym.</p> <p>https://www.1944.pl/powstancze-biogramy/wieslaw-danielecki,7439.html</p>	 <p>POWSTANCZE BIOGRAMY MPW</p>
4.	<p>Druri Michał (ur. 19 czerwca 1903 w Warszawie, zm. 4 grudnia 1987 w Łodzi) – polski farmaceuta, przewodnik łódzki.</p> <p>W przedwojennej Warszawie zdał maturę, tam też ukończył studia farmaceutyczne. Po zmobilizowaniu w 1939 roku walczył w oddziałach obrony Warszawy, brał udział w powstaniu warszawskim.</p> <p>W 1946 przeniósł się do Łodzi, gdzie już wcześniej mieszkała jego rodzina. Rozpoczął pracę w łódzkim przedsiębiorstwie farmaceutycznym „Cefarm”, w którym pracował przez cały czas, aż do przejścia na emeryturę w 1968.</p> <p>Był członkiem Polskiego Towarzystwa Turystyczno-Krajoznawczego (PTTK) od w 1961 roku. Zdobył uprawnienia przewodnika Górskiej Odznaki Turystycznej (GOT) i Odznaki Turystyki Pieszej (OTP) oraz przewodnika miejskiego i terenowego po Łodzi, województwie łódzkim i województwach ościennych. Oprowadzał wycieczki po Polsce centralnej, również w języku rosyjskim. Oprowadził ponad 1000 wycieczek. W miejscu swojej pracy założył Koło PTTK i przez lata pełnił funkcje w Zarządzie Koła. W Oddziale Łódzkim PTTK pełnił funkcję przewodniczącego Komisji Turystyki Pieszej i przewodniczącego Komisji Rewizyjnej Łódzkiego Koła Przewodników. Po powołaniu Oddziału PTTK Łódź-Polesie był tam członkiem Zarządu.</p> <p>Odznaczony m.im. Krzyżem Walecznych.</p> <p>Pochowany na cmentarzu prawosławnym na Dołach.</p> <p>https://pl.wikipedia.org/wiki/Micha%C5%82_Druri</p>	

Lp	Życiorys	Zdjęcie
5.	<p>Głuchowski Bronisław (1862 – 1934) - asesor farmacji z Piotrkowa Trybunalskiego, który otrzymał koncesję na założenie własnej apteki w Łodzi. Apteka rozpoczęła działalność 29 września 1895 r. jako dziesiąta apteka w mieście. Założył ją za pieniądze uzyskane za analizę wód Guberni Piotrkowskiej. Na międzynarodowych wystawach w Antwerpii i Londynie w latach 1905 i 1907 apteka została wyróżniona złotymi medalami.</p> <p>Po przybyciu do Łodzi przyłączył się do miejscowego ruchu niepodległościowego. Jego mieszkanie było miejscem zakonspirowanych zebrań politycznych i punktem kolportażu pism patriotycznych. Zarówno osoby prześladowane, jak i w inny sposób pokrzywdzone przez los mogły liczyć na jego pomoc i finansowe wsparcie. Był znany z wielu ważnych inicjatyw na rzecz łódzkiej i polskiej farmacji. W 1907 roku podczas lokautu łódzkich przemysłowców aktywnie działał w Komitecie Pomocy Robotnikom.</p> <p>W 1911 roku był jednym z organizatorów pierwszej placówki muzealnej w Łodzi – Muzeum Nauki i Sztuki, a następnie działał jako wiceprezes i kustosz działu archeologicznego. Systematycznie wzbogacał zbiory muzeum, przeznaczając na to własne środki finansowe.</p> <p>W 1912 roku zorganizował w Łodzi Pierwszy Zjazd Aptekarzy Królestwa Polskiego.</p> <p>Wspomagał też ogólnopolskie wydarzenia patriotyczne, takie jak: obchody 25-cio lecia pracy literackiej Henryka Sienkiewicza (1900), czy odnowienie zamku na Wawelu (1928).</p> <p>Ożywioną działalność społeczną i polityczną prowadził także w czasie I wojny światowej. W 1915 roku wziął udział w zorganizowaniu łódzkiego Komitetu Milicji Obywatelskiej, a w nim Sekcji Farmaceutycznej. Do ostatnich dni swojego życia pomagał instytucjom i organizacjom społecznym, powstającym w wolnej Polsce. Tradycje aptekarskie przekazał młodszemu pokoleniu – swoim dzieciom. Był zapalonym kolekcjonerem; posiadał unikalny zbiór numizmatów i obrazów o tematyce historyczno-patriotycznej.</p> <p>https://www.aptekarzypolski.pl/historia-farmacji/w-stulecie-odzyskania-przez-polske-niepodleglosci-1918-2018-patriotyczne-tradycje-lodzkie-aptekarzy/</p>	
6.	<p>Głuchowski Włodzimierz (7.07.1904 – 1977)</p> <p>W latach 1928 - 1932 studiował farmację w Wilnie, gdzie uzyskał tytuł magistra. Po śmierci ojca Bronisława Głuchowskiego od 1934 roku prowadził aptekę przy placu Narutowicza 6.</p> <p>We wrześniu 1939 roku został powołany do wojska - zarządzanie apteką spadło na jego żonę Ludmiłę.</p> <p>Podczas Powstania Warszawskiego był aptekarzem w punkcie sanitarno-opatrunkowym zgrupowania „Żywiciel” Warszawskiego Okręgu AK na Żoliborzu. Prowadził aptekę szpitala powstańczego w Forcie Sokolnickiego; zaopatrywał w leki i opatrunki rannych i chorych powstańców ewakuowanych poza Warszawę. W okresie II wojny światowej aptekę przejął zarząd niemiecki i funkcjonowała pod nazwą Hanza Apotheke.</p> <p>Po wojnie prowadził aptekę do 1950 roku, będąc równocześnie współorganizatorem Wydziału Farmaceutycznego Uniwersytetu Łódzkiego. Udostępniał aptekę i laboratorium jako miejsce ćwiczeń z farmacji stosownej dla studentów, zgromadził też bogate zbiory dotyczące aptekarstwa, które następnie przekazał do Muzeum Historii Farmacji na uczelni.</p> <p>https://www.farmacjapraktyczna.pl/2008/07/apteka-pod-sluncem-mistrzem/ http://www.polskaniezwykla.pl/web/place/43153,loz-apteka-pod-sluncem-w-kamienicy-szapsy-eisnera.html http://kolumber.pl/photos/show/golist:149706/page:356 https://www.1944.pl/powstancze-biogramy/wlodzimierz-gluchowski,14213.html</p>	

Lp	Życiorys	Zdjęcie
7.	<p>Groszkowski Wiktor (1867 – 1936) - właściciel apteki i wytwórni wód mineralnych.</p> <p>Początkowo pełnił on funkcję radnego, a w latach 1923 – 1927 pracował jako wiceprezydent Łodzi. W czasie swojej kadencji przyczynił się do rozpoczęcia budowy miejskich kanalizacji, wybudowania kilku szkół, otwarcia pierwszych miejskich przedszkoli i zakładu rentgenowskiego. Zapoczątkował budowę teatru miejskiego, rozpropagował ideę budowy pomnika Tadeusza Kościuszki i ufundowania Nagrody Literackiej m. Łodzi. W życiu politycznym związany był z łódzkim Stowarzyszeniem Robotników Chrześcijańskich, którego był współtwórcą, następnie wiceprezesem, a od 1919 roku – prezesem.</p> <p>Niesienie pomocy najbardziej potrzebującym stanowiło bardzo ważny rozdział w życiu Wiktora Groszkowskiego. Między innymi był członkiem Łódzkiego Chrześcijańskiego Towarzystwa Dobroczynności. Działał w Komitecie Kolonii Letnich dla Biednych i Chorych Dzieci i w Komitecie Opieki Szkolnej.</p> <p>Jego działalność została nagrodzona przez stolicę apostolską. W 1923 roku otrzymał krzyż papieski „Pro Ecclesia et Pontifice”. 1932 roku Związek b. Uczestników Powstań Narodowych RP nadał mu odznakę powstańczą za działalność niepodległościową.</p> <p>https://www.aptekarzpolski.pl/historia-farmacji/w-stulecie-odzyskania-przez-polske-niepodleglosci-1918-2018-patriotyczne-tradycje-lodzkie-aptekarzy/</p>	
8.	<p>Jasińska Maria Eugenia (1906 – 1943) – łodzianka z „dziada pradziada”, pomocnik aptekarski, przedwojenna harcerka oraz żołnierz ZWZ i AK.</p> <p>Uratowała wielu Polaków przed wywiezieniem na przymusowe roboty do Niemiec, na nocnych dyżurach w aptece sporządzała fałszywe dokumenty.</p> <p>Przygotowywała paczki z lekami i żywnością, a następnie dostarczała je do obozów jenieckich i koncentracyjnych.</p> <p>Wspomagała ludność żydowską, zamkniętą w łódzkim getcie.</p> <p>Wielokrotnie przeprowadzała uciekinierów przez „zieloną” granicę między III Rzeszą i Generalną Gubernią. Za udział w akcji mającej na celu przerzut przez granicę trzech angielskich oficerów – lotników, zbiegłych z obozu jenieckiego w Poznaniu, została w 1942 roku aresztowana przez gestapo. Przetrzymano ją kolejno w kilku więzieniach, poddając długotrwałym przesłuchaniom i torturom, mającym na celu zdobycie informacji na temat innych uczestników akcji oraz nazwisk członków Armii Krajowej. Nie wydała nikogo.</p> <p>W 1943 roku niemiecki sąd w Łodzi skazał ją na karę śmierci przez powieszenie. Egzekucji dokonano w tym samym roku.</p> <p>Pośmiertnie została odznaczona Krzyżem Walecznych i Krzyżem Srebrnym Orderu Virtuti Militari, a naczelne dowództwo brytyjskich sił powietrznych przekazało jej rodzinie dyplom uznania i podziękowanie za pomoc udzieloną pilotom.</p> <p>https://www.aptekarzpolski.pl/historia-farmacji/w-stulecie-odzyskania-przez-polske-niepodleglosci-1918-2018-patriotyczne-tradycje-lodzkie-aptekarzy/ https://pl.wikipedia.org/wiki/Maria_Eugenia_Jasi%C5%84ska https://www.aptekarzpolski.pl/historia-farmacji/w-stulecie-odzyskania-przez-polske-niepodleglosci-1918-2018-patriotyczne-tradycje-lodzkie-aptekarzy/</p>	

Lp	Życiorys	Zdjęcie
9.	<p>Jerzmanowska Zofia (ur. 3 października 1906 w Warszawie, zm. 8 listopada 1999 w Łodzi) – polska chemiczka i farmaceutka, profesor zwyczajny Akademii Medycznej w Łodzi. Profesor Uniwersytetu Łódzkiego (1947–1950) i Akademii Medycznej w Łodzi (1950–1977)^[1].</p> <p>W 1924 roku rozpoczęła studia na wydziale chemicznym Politechniki Warszawskiej. Pracę dyplomową obroniła w 1929 otrzymując tytuł inżyniera chemika. Naukę kontynuowała na Wydziale Farmaceutycznym Uniwersytetu Warszawskiego. Równocześnie pracowała jako asystentka w Katedrze Chemii Organicznej Politechniki Warszawskiej. Po ukończeniu studiów i uzyskaniu tytułu magistra farmacji, rozpoczęła pracę we Lwowie, na wydziale matematyczno-przyrodniczym tamtejszego uniwersytetu. Tam też napisała i obroniła doktorat w zakresie chemii. Od 1935 obszarem jej badań stała się fitochemia (badanie związków występujących w świecie roślinnym), była to wówczas zupełnie nowa dziedzina chemii. W 1938 odbyła 8-miesięczny staż w tej dziedzinie na Uniwersytecie Wiedeńskim. Habilitowała się 22 lipca 1938 zostając docentem chemii organicznej na Wydziale Matematyczno-Przyrodniczym Uniwersytetu Jana Kochanowskiego w Kielcach. Później kontynuowała pracę w Politechnice Warszawskiej.</p> <p>Podczas II wojny światowej brała udział w tajnym nauczaniu ucząc chemii organicznej.</p> <p>W trakcie powstania warszawskiego trafiła do obozu w Pruszkowie, a stamtąd do obozu pracy w Neckartenzlingen.</p> <p>Od 1945 mieszkała w Łodzi, pracując jako kierownik Katedry Chemii Organicznej Akademii Medycznej do 1977 roku. W latach 1958-1962 prodziekan Wydziału Farmaceutycznego Akademii Medycznej w Łodzi, a następnie 1962-1969 prorektor - kolejno d/s nauki i d/s dydaktyki.</p> <p>https://pl.wikipedia.org/wiki/Zofia_Jerzmanowska http://scho-ptchem.uwb.edu.pl/img/uploadFiles/zyciorysy-chemikow-organikow/zofia-jerzmanowska.pdf</p>	
10.	<p>Knabe Henryk (ur. 7 lipca 1841 roku w Radomiu).</p> <p>W 1855 roku zatrudniony był jako uczeń w aptece łódzkiej Juliusza Knolla (Osada Łódka w domu nr 53, od 1930 roku Piotrkowska 95). W 1859 roku ukończył wydział farmaceutyczny Akademii Medyko-Chirurgicznej w Warszawie.</p> <p>W powstaniu styczniowym służył w różnych oddziałach i dzielnicach kraju. Służył w oddziałach Taczanowskiego, Langiewicza, Chmielęńskiego. Walczył w Pułtusku, powiecie kieleckim i kaliskim. W szpitalu krakowskim leczył się z ran odniesionych na kielecczyźnie.</p> <p>Następnie prowadził wspaniale prosperującą aptekę oraz wytwórnię pomad i perfum w Wieruszowie. W 1877 roku na skutek olbrzymiego pożaru, który strawił miasto przeniósł się wraz z rodziną do Radomia, a w 1897 roku do Tomaszowa Mazowieckiego i tam prowadził aptekę do swojej śmierci w 1909 roku.</p> <p>W Muzeum Farmacji im. prof. Jana Muszyńskiego w Łodzi można oglądać zabytkowy syfon na wodę mineralną pochodzący z apteki Henryka Knabego z Tomaszowa Mazowieckiego, a także przedwojenne ampułki z morfiną należące niegdyś do rodziny Państwa Knabe.</p> <p>https://www.aptekarzpolski.pl/historia-farmacji/04-2013-farmaceuci-w-powstaniu-1863-r/</p>	

Lp	Życiorys	Zdjęcie
11.	<p>Kuźnicki Marcei (1831 – 1879) Farmaceuta, absolwent Akademii Medyczno-Chirurgicznej w Warszawie, właściciel apteki w osadzie fabrycznej „Łódka”.</p> <p>Był aktywnym członkiem tajnej organizacji spiskowej, przygotowującej na terenie Łodzi narodoxyw zryw zbrojny 1863 roku. Przed wybuchem powstania propagował jego idee wśród miejscowej ludności, uczestniczył w patriotycznych manifestacjach ulicznych.</p> <p>W czasie starć zbrojnych dostarczał leki i materiały opatrunkowe rannym, a jego apteka była miejscem schronienia dla ukrywających się powstańców.</p> <p>Pełnił przez krótki czas ważną funkcję piątego powstańczego naczelnika miasta. Był też generalnym poborcą podatku, tzw. ofiary narodowej na uzbrojenie, ekwipunek, leki i szkolenie kadr wojskowych.</p> <p>Po upadku powstania pozostał w Łodzi i dalej prowadził aptekę, przez wiele lat pozostawał pod obserwacją żandarmerii carskiej.</p> <p>https://www.arcgis.com/apps/MapJournal/index.html?appid=899e813195ad4c059648aace273326f0</p>	
12.	<p>Leinweber Maksymilian (1814 – 1885), łódzki aptekarz, ukończył studia w dwóch uniwersytetach: w Berlinie i Dorpacie oraz w Akademii Medyko-Chirurgicznej w Petersburgu.</p> <p>Był znany i uznany jako społecznik i patriota. Poza pracą we własnej aptece nauczał chemii i fizyki w łódzkiej szkole realnej.</p> <p>Działał też jako „lustrator” aptek w pobliskich miejscowościach, m.in. w Aleksandrowie i Zgierzu.</p> <p>Był członkiem Rady Szczegółowej Opiekuńczej szpitala św. Aleksandra w Łodzi, sprawując pieczę nad jego funduszami, działalnością, zaopatrzeniem w leki i żywność. W 1861 roku wszedł w skład łódzkiej rady miejskiej, jako przedstawiciel patriotycznej inteligencji. Pełnił funkcję sekretarza rady; czuwał nad bezpieczeństwem, porządkiem i czystością w mieście. Przewodniczył też radzie łódzkich kas oszczędności. Po wybuchu powstania styczniowego został zmuszony przez władze carskie do rezygnacji z funkcji radnego i z udziału w innych pracach społecznych, jako osoba podejrzana o działalność w organizacji powstańczej. Po zmyślnym śledztwie, aptekarza oskarżono o to, że przed wybuchem powstania przygotowywał w swojej aptece drażniące substancje chemiczne. Były one rozlewane w teatrze miejskim podczas galowych przedstawień, kiedy na widowni przebywali wysocy urzędnicy carscy.</p> <p>https://www.aptekarzpolski.pl/historia-farmacji/w-stulecie-odzyskania-przez-polske-niepodleglosci-1918-2018-patriotyczne-tradycje-lodzkich-aptekarzy/</p>	

Lp	Życiorys	Zdjęcie
13.	<p>Muszyński Jan (ur. 3 lipca 1884 w Wólce Nosowskiej, zm. 28 kwietnia 1957 w Łodzi) – polski botanik i farmaceuta.</p> <p>W roku 1904 był więziony w Cytadeli Warszawskiej za działalność niepodległościową. Po złożeniu w 1907 roku egzaminów na stopień pomocnika aptekarskiego, rozpoczął studia farmaceutyczne w Dorpacie, a dwa lata później uzyskał dyplom prowizora farmacji i zaczął pracować jako inspektor ogrodu botanicznego przy dorpacim uniwersytecie. W 1915 uzyskał stopień magistra farmacji, który był równoważny stopniowi doktora w innych krajach. W latach 1915–1920 zarządzał plantacją i stacją aklimatyzacyjną w Suchumi na Kaukazie, gdzie prowadził badania nad produkcją kamfory i olejku eukaliptusowego. Po powrocie do Polski organizował w 1921 Oddział Farmacji na Wydziale Lekarskim Uniwersytetu im. Stefana Batorego w Wilnie, a dwa lata później został profesorem nadzwyczajnym i dyrektorem Oddziału Farmaceutycznego. W 1937 został mianowany profesorem zwyczajnym. Brał udział w przygotowaniu reformy studiów farmaceutycznych oraz był współautorem <i>Farmakopei Polskiej</i> z 1937 roku. W czasie okupacji prowadził w Warszawie tajne nauczanie, a w powstaniu warszawskim służył w jednostkach sanitarnych.</p> <p>Po II wojnie światowej przybył w roku 1945 do Łodzi, gdzie zorganizował Wydział Farmaceutyczny w tworzonym wówczas Uniwersytecie Łódzkim i został jego pierwszym dziekanem. Jednocześnie zorganizował Katedrę Farmakognozji i Uprawy Roślin Leczniczych oraz ogród botaniczny.</p> <p>W latach 1953–1957 brał udział w pracach Komitetu Nauk Medycznych Polskiej Akademii Nauk. Był współzałożycielem i pierwszym prezesem Polskiego Towarzystwa Farmaceutycznego (1947–1952) oraz łódzkiego oddziału tej instytucji i jego przewodniczącym (1953).</p> <p>https://pl.wikipedia.org/wiki/Jan_Muszy%C5%84ski_(farmaceuta)</p>	
14.	<p>Pogonowski Józef Narcyz (1874 – 1949) – prowizor farmacji i właściciel apteki homeopatycznej.</p> <p>W wyborach do rady miejskiej w 1919 roku uzyskał mandat radnego. W samorządzie zajmował się gospodarką komunalną; brał udział w pracach Rady Nadzorczej Gazowni Miejskiej oraz Komisji ds. Zaprowadzania Kanalizacji i Wodociągów. W 1923 roku został wiceprezydentem Łodzi. Urząd ten pełnił pięć miesięcy do kolejnych wyborów, a w radzie miejskiej pozostał do 1937 roku pracując w kilku komisjach i komitetach podlegających magistratowi. Był członkiem Komitetu Rozbudowy Łodzi, reprezentował magistrat w zarządzie Łódzkiego Towarzystwa Elektrycznego. Poza pracą samorządową aktywnie działał w Towarzystwie Kredytowym m. Łodzi, którego zadaniem było ułatwianie łódzkim przemysłowcom i handlowcom pozyskiwanie środków na nowe inwestycje. W 1928 roku został prezesem tego Towarzystwa.</p> <p>Miał też inne zainteresowania, w tym publicystyczne. Pod pseudonimem Narcyz Ogończyk ogłosił pracę pt. „Stosunki etnograficzne na Litwie”; pod pseudonimem Marcin Wrona – „Mariawici w Polsce”; pod własnym nazwiskiem – „Ostatni Mohikanie pomorscy”, „Polacy Unicy w Galicji” i inne.</p> <p>https://www.aptekarzpolski.pl/historia-farmacji/w-stulecie-odzyskania-przez-polske-niepodleglosci-1918-2018-patriotyczne-tradycje-lodzkie-aptekarzy/ https://www.ipsb.nina.gov.pl/a/biografia/jozef-narcyz-pogonowski</p>	

Lp	Życiorys	Zdjęcie
15.	<p>Rembieliński Robert (ur. 27 marca 1894 w Łodzi, zm. 7 sierpnia 1975 w Łodzi) – łódzki farmaceuta, historyk farmacji łódzkiej i ziem polskich. Uczestnik walk o niepodległość Polski w latach 1918-1920. Jego życie, działalność naukowa i społeczna w stowarzyszeniach z dziedziny historii farmacji koncentrowały się wokół rodzinnego miasta i jego społeczności.</p> <p>Szkołę średnią ukończył w Piotrkowie Trybunalskim w 1916 r. Studia farmaceutyczne ukończył na Uniwersytecie Warszawskim uzyskując dyplom magistra w 1924 r. Kontynuował naukę na Uniwersytecie w Nancy we Francji i tam w 1926 r. uzyskał doktorat. W 1927 r. przybył do Łodzi i tu odtąd pracował zawodowo prowadząc własną aptekę. W 1937 r. była to „Apteka Grodzka” ?? ? przy ul. Andrzeja 28 (obecnie ul. Andrzeja Struga).</p> <p>W czasie wojny był wysiedlony do Generalnego Gubernatorstwa.</p> <p>Po powrocie do Łodzi od 1945 r. poświęcił się pracy naukowej najpierw na Uniwersytecie Łódzkim, a potem na Akademii Medycznej, był jednym z organizatorów Wydziału Farmaceutycznego. Od 1945 r. był zastępcą profesora, od 1956 r. docentem, od 1962 r. profesorem nadzwyczajnym. Od 1959 r. kierował pierwszą w Polsce Katedrą Historii Farmacji na Wydziale Farmaceutycznym Akademii Medycznej w Łodzi. Od początku swoje zainteresowania naukowe kierował ku historii, a ogniskował je na dziejach farmacji polskiej, a zwłaszcza farmacji łódzkiej, choć i regionu łódzkiego.</p> <p>https://pl.wikipedia.org/wiki/Robert_Rembieli%C5%84ski https://www.aptekarzpolski.pl/historia-farmacji/szkola-polskiej-farmacji-uczeni-i-ich-dziela-prof-dr-farm-robert-rembielinski-1894-1975/</p>	
16.	<p>Rozenblum Michał (30.12.1872 Lublin – ?) – farmaceuta, pochodził z Lublina. Jego ojciec, Joachim (Chaim), był właścicielem fabryki tytoniu. Po ukończeniu gimnazjum przyjechał do Łodzi, gdzie zatrudnił się w aptece Gurfeina. W 1899 r. otrzymał dyplom prowizora farmaceutycznego na Uniwersytecie Warszawskim.</p> <p>Od 1901 r. prowadził skład artykułów farmaceutycznych. W 1910 r. przejął aptekę Borysa Szaca. W 1937 r. zaś otworzył laboratorium farmaceutyczne, które wytwarzało różne medykamenty. Angażował się również w działalność społeczną. Należał do łódzkiego oddziału Towarzystwa Ochrony Zdrowia, zasiadał w zarządzie Gminy Wyznaniowej Żydowskiej oraz Towarzystwa „Lokator”, kierował Łódzkim Żydowskim Towarzystwem Niesienia Pomocy Głuchoniemym „Ezrat Ilmim”. Od 1936 r. należał do Stowarzyszenia Humanitarnego „Montefiore” – „B'nei B'rith” w Łodzi.</p> <p>Dalsze jego losy nie są znane.</p> <p>https://sztetl.org.pl/pl/biogramy/5229-rozenblum-michal</p>	

Lp	Życiorys	Zdjęcie
17.	<p>Skulski Leopold (1877 – 1939/40) - wybitny działacz społeczny, polityk i mąż stanu.</p> <p>Do Łodzi przybył w 1907 roku po ukończeniu studiów farmaceutycznych w Cesarskim Uniwersytecie Warszawskim i studiów chemicznych w Karlsruhe w Niemczech. Początkowo dzierżawił jedną z miejscowych aptek, a następnie prowadził własną aptekę i fabrykę krochmalu. Przez kilka lat działał w Łódzkim Stowarzyszeniu Aptekarzy. Był jednym z twórców i aktywnym działaczem łódzkiego Towarzystwa Gimnastycznego „Sokół”.</p> <p>W 1915 roku współtworzył w Łodzi tajne ugrupowanie polityczne pod nazwą Zjednoczenie Narodowe, a następnie stanął na jego czele. Działał również w Lidze Narodowej. W 1917 roku w pierwszych wyborach samorządowych w Łodzi został radnym i II burmistrzem, a po sześciu miesiącach objął funkcję I burmistrza. Żywo interesował się warunkami życia i pracy łodzian, m.in. domagał się uregulowania płac urzędników, zwiększania zarobków nauczycieli i robotników. Odegrał ważną rolę w przejmowaniu władzy w mieście od Niemców 11 i 12 listopada 1918 roku. W wyborach do Sejmu w 1919 roku zdobył mandat posła z listy Związku Ludowo-Narodowego. W tym samym roku, po złożeniu dymisji przez Ignacego Paderewskiego, przyjął misję utworzenia rządu i stanął jako premier na jego czele. Jego rząd funkcjonował krótko, bo zaledwie sześć miesięcy. W następnym rządzie, sformowanym w 1920 roku przez Wincentego Witosa, uzyskał tekę ministra spraw wewnętrznych. Rok później podjął decyzję o ustąpieniu z urzędu.</p> <p>Następnie udzielał się w życiu gospodarczym. Zasiadał w radach nadzorczych kilku banków, działał w zarządach paru spółek gospodarczych. W 1923 roku był jednym z organizatorów firmy Polskie Radio, w której przez 13 lat pełnił funkcję prezesa rady nadzorczej.</p> <p>Po kampanii wrześniowej został aresztowany przez NKWD i wywieziony do Brzeźcia nad Bugiem. Zmarł lub został zamordowany w nieustalonych dotąd okolicznościach.</p> <p>https://www.aptekarzpolski.pl/historia-farmacji/w-stulecie-odzyskania-przez-polske-niepodleglosci-1918-2018-patriotyczne-tradycje-lodzkich-aptekarzy/</p>	
18.	<p>Spokorny Maurycy (ur. 1 sierpnia 1859 w Ostrołęce, zm. 18 grudnia 1917 w Warszawie) – aptekarz, działacz gospodarczy i społeczny pochodzenia żydowskiego, konwertowany na katolicyzm, ostatni dyrektor tramwajów konnych i pierwszy dyrektor tramwajów elektrycznych w Warszawie, współfundator Teatru Polskiego w Warszawie.</p> <p>Wstępną praktykę aptekarską odbył w aptece Wilbuszewicza w Białymstoku, następnie studia farmaceutyczne w Warszawie, które ukończył 17 marca 1884. Po otrzymaniu dyplomu wyjechał do Łodzi. Tutaj ożenił się z córką łódzkiego fabrykanta Friedländer'a [fabryka Friedländera i Thienemana przy ul. Spacerowej (dziś al. T. Kościuszki)] – Rozalią. W 1884 r., kupił od Fryderyka Müllera aptekę przy ul. Piotrkowskiej 46, który z kolei kupił od Józefa Gebła aptekę przy ul. Piotrkowskiej 25 (obecnie 22). Prowadził ją do 1890 r., kiedy to zamienił się z F. Müllerem na lokale. Müller wrócił na Piotrkowska 46, a Spokorny objął jego lokal przy ul. Piotrkowskiej 25 (ob. 22). Tę prowadził do wyjazdu do Warszawy w 1903 roku.</p> <p>Jednocześnie zajął się wraz z Ottonem Tinemannem produkcją środków opatrunkowych w ich fabryczce przy obecnej ul. Dowborczyków 29, pierwszej o tym profilu produkcji w Królestwie Polskim.</p> <p>https://pl.wikipedia.org/wiki/Maurycy_Spokorny</p>	

Lp	Życiorys	Zdjęcie
19.	<p>Stanilewicz Tadeusz (27.10.1890 – 1940). Był żołnierzem armii carskiej, walczył podczas pierwszej wojny światowej. Walczył także podczas wojny polsko-ukraińskiej i wojny polsko-bolszewickiej w 1920 roku.</p> <p>Tadeusz Stanilewicz skończył farmację na Uniwersytecie Jana Kazimierza we Lwowie. Jego żona Teresa też była farmaceutką.</p> <p>W roku 1932 Stanilewiczowie kupili od mgr. Piotrowskiego aptekę założoną w roku 1928 przy ul. którzy prowadzili ją do wybuchu wojny w 1939 roku. Nadali jej nazwę „Pod Niedźwiadkiem”.</p> <p>W sierpniu 1939 roku Tadeusz Stanilewicz został zmobilizowany, pod Tarnobrzegiem trafił do radzieckiej niewoli. Przebywał najpierw w obozach na Ukrainie, potem trafił do obozu w miejscowości Kozielsk, został zamordowany w Katyniu w 1940 roku.</p> <p>https://dzienniklodzki.pl/znane-rody-województwa-lodzkiego-z-aptekarskiego-skladu-na-fotel-premiera-polski/ar/210130</p> <p>http://www.miejscapamieczinarodowej.pl/index.php/lodzkie/1736-lodz-pomnik-katynski</p> <p>https://timenote.info/pl/Tadeusz-Stanielewicz</p>	
20.	<p>Tugendhold Teofil Abram (02.08.1855 Płock – 02.05.1935 Łódź) – farmaceuta., pochodził z Płocka. Ukończył warszawskie gimnazjum i studiował na Wydziale Farmacji Uniwersytetu Warszawskiego. Potem przeniósł się do Moskwy, gdzie uzyskał stopień prowizora farmacji. W 1890 r. przyjechał do Łodzi i został kierownikiem apteki w Żydowskim Szpitalu im. małżonków Izraela i Leony Poznańskich. Prowadził tę aptekę do jej likwidacji w 1932 roku., potem zatrudnił się w Kasie Chorych. Pracował także naukowo, publikował artykuły w „Farmacji”, „Wiadomościach Farmaceutycznych”, „Kronice Farmaceutycznej” czy w niemieckiej „Pharmazeutische Zeitung”. Gromadził materiały do bibliografii farmaceutycznej, które przekazał Warszawskiemu Towarzystwu Farmaceutycznemu. Przekazał Wydziałowi Farmacji dużą część swojego księgozbioru. Był członkiem honorowym Łódzkiego Stowarzyszenia Aptekarzy i Związku Zawodowego Farmaceutów Pracowników RP.</p> <p>Działał także jako wiceprezes Polskiego Towarzystwa Esperantystów. Zasiadał w zarządzie Muzeum Nauki i Sztuki, później zaś działał też w Towarzystwie Muzeum Nauki i Sztuki.</p> <p>https://sztetl.org.pl/pl/biogramy/5261-tugendhold-teofil-abram</p>	